

SCRISOARE DUVHOVNICEASCĂ

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XI, NR. 4 (121) / 2007 BULETIN DE INFORMAȚII APR. 2007

Ospățul credinței*

„Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu...” (Mt 26, 26-27; Mc 14, 22-24; Lc 22, 19-20)

Prea Cucernici Părinți și iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

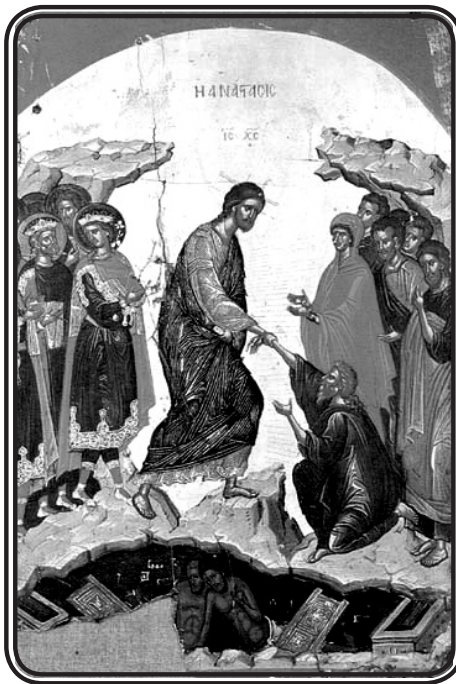
Ne bucurăm astăzi cu creștinii din întreaga lume de marea Sărbătoare a Învierii Domnului pe care anul acesta o prăznuim cu toții împreună.

„Cât este de bine și cât este de frumos ca frații să fie împreună!”, exclama Psalmistul David cu o mie de ani înainte de Învierea Domnului. Aceste cuvinte ale regelui David le putem rosti cu toții acum când inimile noastre sunt pline de bucurie și mai deschise spre semenii noștri, gata *„să ierte toate pentru Înviere”* și să îmbrățișeze pe toți în Hristos, cum ne îndeamnă o cântare a Paștilor. Desigur, Mântuitorul Însuși, Care a biruit prin Înviere moartea și toată răutatea, este Cel Care ne înmoaie inima și ne-o dilată pentru ca să cuprindă în ea pe toți oamenii și toată făptura.

Dar Mântuitorul ne umple inima de dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri nu numai acum la Paști, ci în toată vremea vieții, dacă suntem cu adevărat credincioși. Sf. Serafim de Sarov îi saluta în tot cursul anului pe oamenii pe care-i întâlnea cu cuvintele: *„Bucuria mea, Hristos a înviat!”* Tot astfel, o credincioasă a noastră spunea unei alte credincioase: *„Draga mea, de fiecare dată când te întâlnesc, pentru mine sunt Paștile!”* Ce frumos ar fi dacă fiecare am putea spune aceste cuvinte tuturor celor pe care-i întâlnim!

Bucuria Învierii se prelungește peste tot anul dacă venim tot atât de mulți la Sfânta Liturghie, duminică de duminică, pentru ca Învierea Domnului să nu rămână un eveniment izolat, prăznuit doar o dată în an, ci evenimentul

fiecărei duminici și al fiecărei sărbători. Căci venind la biserică regulat, participând cu evlavie la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și împărtășindu-ne cu Sfintele Taine, ne împărtășim de darurile Învierii, ne facem, încetul cu încetul, una cu Hristos. Astfel primim ușurare și iertare de păcate, primim lumina lui Hristos care ne ajută să mergem pe calea cea bună în viață sau să ne întoarcem la calea cea bună dacă

ne-am rătăcit de la ea; primim, mai ales, putere și curaj în lupta cu ispitele și greutățile vieții, așa încât viața noastră se va umple treptat de sens, va deveni mai frumoasă și mai ușoară. Ceea ce nu înseamnă că vom fi scutiți de împotriviri din partea oamenilor, de ispite și de neplăceri sau suferințe, care însă departe de a ne frânge, mai degrabă ne călesc și ne întăresc. Căci toate relele și mizeriile lumii acesteia nu pot să distrugă, nici măcar să imputineze sau să falsifice viața celor cu adevărat credincioși, pentru că dacă suntem mereu în legătură cu Dumnezeu, viața noastră este mai

tare decât moartea; ea rămâne sfântă, curată, demnă de trăit și frumoasă ca o floare în mijlocul spinilor.

Cel mai mare dar al Învierii este așa-dar redescoperirea și trăirea vieții în toată sfințenia și frumusețea ei. Mântuitorul Iisus Hristos spune: *„Eu am venit în lume pentru ca lumea să aibă viață și s-o aibă din belșug”* (In 10, 10). Și tot El zice: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”* (In 14, 6). O viață adevărată, o viață curată și sfântă, frumoasă și plină de sens nu poate exista fără legătura permanentă cu Hristos. Aceasta pentru că viața, fiind darul prin excelență al lui Dumnezeu, este pândită mereu de diavolul pentru a fi distrusă sau cel puțin pervertită și întunecată. *„Diavolul umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită”* (I Ptr 5, 8). El ne ispitește cu tot felul de plăceri, poftes și dorințe pătimase; aduce asupra noastră duh de mândrie, de lăcomie, de ură, de ceartă, de suspiciune, de nemulțumire, de critică și judecată, de îndreptățire de sine; ne întunecă mintea ca să nu vedem păcatele proprii, ci pe cele ale semenilor și ne face să ne credem mai buni decât ceilalți. Dacă ne lăsăm prinși de aceste mreje ale diavolului, viața își va pierde sensul ei superior și veșnic, se va închide în lumea aceasta și va căuta numai ceea ce lumea îi poate oferi: bunuri materiale, plăceri, distracții... Astfel, viața ni se pervertește, intră într-un con de umbră și treptat se autodistruge. Tocmai de aceea lumea este plină de oameni nemulțumiți, frământați, care trăiesc mereu cu frica zilei de mâine, depresivi..., deci nefericiți. Până și cei ce nu duc lipsă de nimic, care au chiar de prisos, dar nu-L au pe Hristos, nu pot fi mulțumiți și împăcați în sufletul lor pentru că mulțumirea și pacea se găsesc numai în Biserică și în Hristos. Biserica este una cu Hristos și Hristos una cu Biserica. Așadar, nu putem spune: cred în Dumnezeu, dar n-am nevoie de Biserică. Cine nu ține legătura

cu Biserica, nu poate ține legătura nici cu Hristos, pentru că Hristos ni se împărtășește prin Tainele și rugăciunile Bisericii. Iar o credință vagă, amestecată adesea cu superstiția sau cu magia, o credință pe care ne-o imaginăm că o avem în sufletul nostru, dar care nu se exteriorizează prin participarea la Sf. Liturghie, prin rugăciunea zilnică, prin post și fapte bune – o astfel de credință nu are nici o valoare. Ea poate fi chiar mai rea decât necredința, pentru că ne înșeală că am fi credincioși, pe când în realitate nu suntem. În viață, am întâlnit mai mulți necredincioși întorși la credință, care și-au schimbat cu totul viața, decât așa-zisi „credincioși” care să se fi întors cu adevărat la Hristos și la Biserică printr-o angajare serioasă în credință. De fapt, așa-zisa „credință” care nu se exprimă în faptele credinței este o mare înșelăciune cu care diavolul câștigă astăzi pe foarte mulți oameni pentru a-i pierde.

Iubiți credincioși,

Am început această Pastorală cu cuvintele pe care le auzim la fiecare Sfântă Liturghie: „*Luați, mâncați, acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor*” și „*Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor*”.

Cuvintele acestea au fost rostite de Mântuitorul Iisus Hristos în Joia dinaintea Sfintelor Sale Patimi, la ultima Cină luată cu Apostolii, când El a instituit Taina cea mai importantă a Bisericii, și anume Taina Euharistiei sau a Împărtășirii cu Trupul și Sângele Său, pe care o săvârșim în cadrul fiecărei Sfinte Liturghii. Sfânta Liturghie, ca Cina Domnului, la care ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos este viața însăși a Bisericii, viața noastră ca și creștini. Biserica nu poate exista fără Sfânta Liturghie, iar noi nu putem trăi creștinește, după voia lui Dumnezeu, fără să participăm la Sfânta Liturghie și fără să ne împărtășim cu Sfintele Taine. S-a spus pe bună dreptate că creș-

tinismul este un ospăț, o masă la care se mănâncă și se bea Trupul și Sângele lui Hristos, iar creștin este cel ce participă la această Masă sfântă și se împărtășește din darurile puse înainte, adică din pâinea și vinul euharistic. S-a spus, de asemenea, că omul este sau devine ceea ce mănâncă. Dacă îl mâncăm mereu pe Hristos, devenim hristoși, ne identificăm cu Hristos, viața Lui va fi și viața noastră.

Din păcate, astăzi aproape nici un credincios nu mai știe lucrul acesta simplu, dar atât de esențial, și anume că Sfânta Liturghie este Cina Domnului, și că toți trebuie să ne apropiem de Sfântul Potir și să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Pentru că nimeni nu se duce ca invitat la o masă și refuză să mănânce din ceea ce i se pune înainte. Astăzi, realitatea din bisericile noastre este mai mult decât tristă: la Sfânta Liturghie nu se împărtășește nimeni sau numai câțiva credincioși, mai ales copiii. Mulți se împărtășesc doar o dată în an, în Postul Mare, alții de patru ori, în cele patru posturi. Cei mai mulți nu se împărtășesc nici măcar o dată în an, dar nici nu participă la Sfânta Liturghie decât de Sfintele Paști. Pentru ca să îndreptăm, pe cât este cu putință, această dureroasă realitate, cred că este necesar în primul rând să dorim cu toții să ne împărtășim mai des, chiar regulat. Căci nu există mai mare ajutor în viață pe care-l putem primi de la Dumnezeu ca Sfânta Împărtășanie. Cine se împărtășește în fiecare duminică cu smerenie și evlavie, și mai ales cu conștiința nevredniciei de a se apropia de Sfintele Taine – fără de care însă simte că nu poate trăi – acela va birui, cu ajutorul lui Hristos, ispitele celui rău și va deveni mai bun, mai blând, mai înțelegător, mai iertător..., ca și Hristos Însuși Care trăiește în el. Desigur că Sfânta Împărtășanie nu lucrează în noi automat, fără colaborarea noastră, fără osteneala noastră în lupta cu păcatul și pentru dobândirea virtuților. De aceea, cine se împărtășește regulat trebuie să se și silească să ducă o viață cât mai plăcută lui Dumnezeu.

În al doilea rând, nu trebuie să ne temem, nici să ne rușinăm să ne spovedim cât mai des, pentru că numai prin spovedanie primim de la Dumnezeu iertare de păcate, iar din partea părintelui nostru duhovnicesc cuvânt de îndrumare și de încurajare în lupta cu păcatul și cu greutățile vieții. Desigur este de datoria fiecărui preot să încurajeze pe credincioși să se apropie cât mai des de scaunul Spovedaniei și de Sfintele Taine. Singura condiție ca să ne împărtășim este să nu ne aflăm în păcate mari, numite păcate de moarte, cum sunt lepădarea de credință, crima (avortul), desfrâul, ura, asuprirea semenilor. Pentru aceste păcate trebuie neapărat să ne spovedim și să ținem canonul dat de duhovnic, după care ne putem împărtăși. Însă, pentru păcatele mici, pe care le săvârșim zi de zi, nu este nevoie neapărat de Spovedanie înainte de a ne împărtăși, mai cu seamă dacă ne împărtășim în fiecare duminică sau chiar mai des. În acest caz, este de ajuns binecuvântarea preotului înainte de Sfânta Împărtășanie. De asemenea, postul nu este legat neapărat de Sfânta Împărtășanie. Cine postește miercuria și vinerea și în cele patru posturi, acela se poate împărtăși de fiecare dată fără un post prealabil de trei zile. Dar cine poate posti și înainte de Sfânta Împărtășanie, acela bine face.

Punându-vă la inimă aceste cuvinte de învățătură, cu nădejdea că veți medita asupra lor și că le veți da urmare, venind în fiecare duminică la Sfânta Liturghie și apropiindu-vă mai des de Sfintele lui Hristos Taine, vă îmbrățișez pe toți în Hristos Domnul, Biruitorul morții, cu cele mai calde urări de sănătate și de tot binele.

Hristos a înviat! și Sărbători ferice!

Al vostru de tot binele doritor și rugător către Domnul cel Înviat,

Mitropolitul Serafim

** Pastorală la Învierea Domnului din anul mântuirii 2006*

Despre Slujba de Înviere la Ierusalim*

Am ajuns la capătul așteptărilor! Când bătrânul patriarh a început să cânte: „Hristos a înviat!”, s-a luat piatra cea grea de pe sufletele noastre. Ne-am simțit ca niște duhuri nepământești. Ca niște înviați! Dintr-o dată a răsunat strigarea zgomotoasă a popoarelor și nea-

murilor, asemenea unui sunet de ape multe, jos în jurul Mormântului, sus pe Golgota, prin galerii, între coloane, pe grinzile iconostasului, la ferestre. Oriunde era loc pentru un cap de om, se înghesuia un om. Prin această strigare, frații noștri din Asia și Africa își arată

bucuria. Ceva neobișnuit pentru europeni, însă așa sunt oamenii din Răsărit. Suferință până la extaz, și bucurie până la extaz, în Săptămâna patimilor, ei plângeau în hohote la Mormântul Domnului, sărutau Mormântul, îl mângâiau cu fețele și mâinile, se băteau

în piept, boceau. Iar dimineața, iată - zarvă și strigăte de bucurie.

Ca niște copii: sinceri și neînfrânați. Nu copiii le-a făgăduit Domnul împărăția cerurilor? Am auzit de la un copt despre europeni următoarea vorbă: „Știu să râdă, dar nu știu să se bucure!” Bucuria duhovnicească deosebit de înaltă. Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui, grăiește patriarhul. „Hristos anesti”, cântă grecii. Mormântul s-a prefăcut în Rai, locul de chinuire, în palat al veseliei. Ținere lumânări în mâini, dar sufețele ne sunt mai luminoase decât lumânările.

„Hristos voskrese”, cântă rușii. Minunat și umilincios și moale ca mătasea, cum numai rușii știu. Însă în acest ceas și în acest loc, și cântarea cea mai urâtă sună frumos. Da, și cea mai urâtă față este frumoasă. Lumina și bucuria învierii prefac totul, schimbă la față totul: și glasurile, și fețele, și lucrurile. Totul este frumos în jurul nostru, totul este curat, totul este sfânt, totul este paradisiac.

„Hristos a înviat”, cântă arabii, bătând din picioare și din palme. Lacrimile le curg pe obraz și luminează de la miile de raze de la candelile și lumânările

care sunt peste tot. Expresia întristării este pusă în slujba bucuriei. Ce mare este sufletul omenesc în sinceritatea sa! Nimic nu este mai mare, afară de Dumnezeu și de îngerii lui Dumnezeu!

„Hristos a înviat”, cântă sârbii, românii, coștii, armenii, bulgarii, abisinienii, negrii, pe rând, fiecare în limba și după melodia sa. Toți, însă, cântă frumos. Vă spun: toți oamenii din jurul nostru arată frumoși și buni. Și fiii negri și fiucele negre ale Africii - toți arată frumoși și buni ca niște îngeri. Aceasta este o minune pe care numai Hristos Cel înviat poate să o facă. Acesta și este singurul temei adevărat al frățietății între oameni: a-i vedea frumoși și buni pe toți.

După ce s-a cântat reparul învierii pe toate limbile, s-a pus în mișcare procesiunea în jurul mormântului Domnului. Asiaticii sub fesuri și africanii sub cealmale cântau un cântec de-al lor, bătând tactul cu palmele:

*Singura credință dreaptă
E credința ortodoxă!*

După aceea, canonul și Liturgia - însă toate citirile și cântările sunt acoperite de o singură cântare biruitoare: „Hristos a înviat din morți”

În zorii zilei de înviere, slujba s-a ter-

minat în biserică, însă a continuat în sufețele noastre. Am început să vedem totul în lumina slavei învierii lui Hristos, și totul ne-a părut altfel decât dimineața - totul mai frumos, mai rațional, mai slăvit. Numai în această lumină a învierii capătă sens viața.

La amiază s-a slujit Antipasha [A Doua Înviere]: o măreață procesiune prin Sfânta Cetate, și citirea Evangheliei în multe limbi. După aceea, am privit cum dansează arabii cu săbiile și cum îl poartă pe patriarh pe brațe.

Unii dintre noi au vrut să se pogoare la biserica rusă a Sfintei Maria Magdalena din Ghetsimani. De altfel am și fost poftiți de prietenoasele surori rusoace. Am mers, așadar, din nou pe Calea Durerii. Dar iată, totul este acum altfel - mai frumos, mai luminos! Este mai ușor pentru suflet. Biruința a înghițit moartea și, împreună cu ea, și chinurile și pătimirile. Nimic nu se vede de lumina strălucitoare a învierii.

Adevărat, adevărat a înviat Hristos!

* Sf. Nicolae Velimirovici, „Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi. Scrisori misionare.” Vol. I, Ed. Sophia, București, pp. 29-30

*Predică la Neuendettelsau (4 Martie 2007)**

[continuare] M-aș opri în continuare, foarte pe scurt, la ceea ce reprezintă esențialul vieții duhovnicești: **rugăciunea, asceza și răbdarea necazurilor**, prin care ne apropiem de iubirea curată și de pacea inimii.

Rugăciunea este respirația sufletului, viața lui. Tocmai de aceea, Sf. Ap. Pavel ne îndeamnă: „*Rugați-vă neîncetat*” (I Tes 5, 17). Adevărata rugăciune - de obște, la biserică sau privat, acasă sau în orice loc - se face **cu mintea în inimă**, adică cu atenția concentrată în inimă pentru ca rugăciunea să angajeze întreaga noastră ființă și nu numai mintea. De altfel, *mintea nu este decât o energie a inimii*, cu care trebuie să stea mereu în legătură prin rugăciune dacă vrea să se odihnească. Căci mintea nu se poate „opri” din împrăștierea ei decât atunci când se roagă sau meditează la Cuvântul lui Dumnezeu. O rugăciune care se face numai cu mintea, rămânând doar la nivel rațional, fără să „coboare” în inimă și fără să angajeze inima, nu odihnește, nu contribuie la pacificarea sufletului, ci dimpotrivă obosește, stresează. Tocmai de aceea, mulți oameni nu se mai roagă sau se roagă foarte puțin, pentru că n-au descoperit frumusețea și dulceața rugă-

ciunii adevărate, a rugăciunii care se face cu mintea unită cu inima.

E adevărat că această rugăciune pretinde un efort, căci nici un lucru bun nu se realizează ușor. Părinții duhovnicești spun că pentru a ajunge la adevărata rugăciune, trebuie să ne rugăm mult, la început așa cum putem, căci din multa rugăciune se ajunge, încetul cu încetul, la calitatea în rugăciune.

Asceza. Cuvântul *asceză* (în greacă „exercițiu”) este folosit în Sf. Scriptură și în literatura duhovnicească cu sensurile de abținere, înfrânare, post, renunțare, sobrietate... Viața creștină este o viață ascetică. Ea presupune o serie de privațiuni pe care credinciosul și le impune de bunăvoie ca un exercițiu de credință și voință pentru a-și manifesta stăpânirea de sine și libertatea față de tot ceea ce-l înconjoară. Între practicile ascetice, postul alimentar are un rol deosebit de important, pentru că el disciplinează simțurile și ajută minții să se concentreze la rugăciune în inimă. O maximă ascetica spune că nimeni nu se poate ruga cu stomacul plin. În tradiția ortodoxă, mai mult de jumătate din zilele anului sunt zile de post, în care nu se mănâncă decât legume și fructe. Postul are de asemenea o dimensiune

socială extrem de importantă fiind asociat cu facerea de bine față de cei în lipsă. Să înveți să renunți și să te restrângi la o viață simplă, în favoarea semenilor mai săraci, este lucrul cel mai necesar pentru societatea de consum în care trăim.

Răbdarea necazurilor. De la căderea primilor oameni în păcat și până la sfârșitul lumii, viața oamenilor este împreună cu necazuri și suferințe, care culminează cu moartea. Venind în lume pentru ca să mântuiască lumea, Mântuitorul Iisus Hristos n-a desființat nici suferința, nici necazul și nici chiar moartea, ca despărțire a sufletului de trup, ci le-a transformat, le-a dat un sens liberator, mântuitor, sfințitor; din mijloace de osândă le-a transformat în mijloace de mântuire. Mântuitorul a luat asupra lui toată condiția umană căzută, El a trecut prin toate stările (situațiile) prin care poate să treacă un om, culminând cu moartea, tocmai pentru ca să le schimbe din blestem (cf. Fac 2, 17; 3, 16-19) în binecuvântare, umplând totul de viață. „*Eu am venit (ca lumea) să aibă viață și s-o aibă din belșug*” (In 10, 10). De aceea este extrem de important ca în fața necazurilor și încercărilor prin care trecem în viață

să nu ne îndoim în credință, să nu ne tulburăm și să nu ne pierdem răbdarea, ci dimpotrivă să ne apropiem mai mult de Hristos prin rugăciune și asceză. De altfel rugăciunea la vreme de necaz are o altă profunzime decât rugăciunea la vreme bună. Căci în necaz și în boală ne smerim, dându-ne seama mai bine de neputința noastră ontologică și de nevoia absolută a ajutorului lui Dumnezeu. Necazurile fac parte dintr-o pedagogie divină, greu de înțeles și de acceptat de cei necredincioși. Sf. Antonie cel Mare spune chiar că nimeni nu se poate mântui fără să treacă prin ispite și necazuri. „Ridică ispita și nimeni nu

se va mântui,” zice el. Rugăciunea, asceza, răbdarea necazurilor, încadrarea strânsă în viața sacramentală și liturgică a Bisericii..., toate acestea împreună înmoaie treptat inima, care devine din inimă de piatră, inimă de carne (cf. Iez 11, 19) și o deschide tot mai mult spre iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele. Iar iubirea este semnul unității launtrice, al păcii inimii. Atunci credinciosul simte că toți oamenii, dincolo de orice deosebire, trăiesc în el, sunt una cu el, întocmai cum simte o mamă pe copiii săi trăind în ea. Acela se va ruga cu lacrimi nu numai pentru el, ci pentru toți oamenii

și pentru toată creația, până și pentru demoni, zice Sf. Isaac Sirul. Acela își va pune viața pentru semenii săi. Aceasta este și nădejdea mea pentru Biserică: atâta vreme cât vor fi creștini care se străduiesc să se roage cu adevărat, să ducă o viață simplă de înfrânare și care se luptă cu curaj cu ispitele și greutățile vieții – chiar dacă aceștia vor fi întotdeauna o minoritate –, Biserica va triumfa. Nădejdea și rugăciunea mea către Domnul este ca să ne numărăm și noi printre aceștia. Amin!

* *Mitropolitul Serafim*

LISTA DONATORILOR PENTRU BISERICĂ

Cicala Ioan	25,00 EUR
Feidel Claudius	20,00 EUR
Un credincios	600,00 EUR
Lăcătușu Petre	30,00 EUR
Dr. Schneider Thomas	25,56 EUR
Tandreu Mioara	25,56 EUR
Postolache Costică	10,00 EUR

Wulk Livius	100,00 EUR
Pelger Georg	50,00 EUR
Dr. Dorian Raoul-Silvian	100,00 EUR
Grigoraș Aristia	40,00 EUR
Sander Doina	20,00 EUR
Chiriac Vasile	15,50 EUR
Dragane Nicolae	45,00 EUR
Dr. Mayerbüchler Constanța	50,00 EUR
Drăguș Andreas	25,00 EUR
Toerner Katharina	100,00 EUR

Cotti Stan Florin Ion	50,00 EUR
Munteanu Alexander	35,00 EUR

Vă rugăm să trimiteți ajutorul D-voastră în contul bisericii (Rumänische Orthodoxe Metropole, Konto-Nr. 101167804, BLZ 75090300, Bank Liga eG).

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu pace, sănătate și spor în toate pe binefăcătorii noștri.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

4 mar. 2007 – predică în biserica Sf. Laurențiu a Diaconiei din Neuendettelsau în prezența unei mari mulțimi de credincioși. Slujba a fost transmisă la Radio și TV local.

11 mar. – slujește Sf. Liturghie și predică la Würzburg, unde instalează pe noul preot: Cuv. Ieromonah Ghelasie Păcurar.

14 mar. – primește un grup de diaconi evanghelici cărora, pornind de la pictura Catedralei Mitropolitane, le face o prezentare a iconografiei și spiritualității ortodoxe.

18 mar. – slujește Sf. Liturghie și predică la Linz, cu participare numeroasă (Paroh: P.C. Pr. Drd. Sorin Bugner).

19 mar. – împreună cu P.C. Pr. Drd. Sorin Bugner face o vizită directorului seminarului catolic din Linz, în a cărui biserică slujește comunitatea românească din oraș.

21 mar. – ține la Viena conferința: „Experiența pășirii lui Dumnezeu în spiritualitatea ortodoxă”, la care au participat îndeosebi stareți de mânăstiri și responsabili din episcopiile romano-catolice austriece.

23 mar. – slujește Denia Acatistului Maicii Domnului la Nürnberg.

24 mar. – slujește în germană Sf. Litur-

ghie și predică la Schwabach cu participare foarte mare: ortodocși greci, ruși, români, romano-catolici și evanghelici, în prezența autorităților locale religioase și politice.

25 mar., Bunavestire – împreună cu P.S. Irineu Bistrițeanul (Cluj) slujește Sf. Liturghie în sobor mare de preoți și diaconi la Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

3 mar. - participă, la Nürnberg, la lucrările Permanenței Consiliului Eparhial, conduse de Î.P.S. Mitropolit Serafim.

4 mar. - slujește Sf. Liturghie și predică la Aschaffenburg.

5 mar. - vizitează Ordinariatul catolic din München, unde se întâlnește cu noul consilier ecumenic al diocezei, Dr. Armin Wouters, pentru a discuta asupra posibilităților de găsimă a unei locații proprii pentru Centrul Bisericesc Românesc.

9 mar. - slujește Sf. Maslu și rostește un cuvânt de învățătură la Berna (paroh P.C. Pr. Gheorghe Laurențiu Precup).

10 mar. - slujește Vecernia și predică la Fribourg (paroh P.C. Pr. Gheorghe Laurențiu Precup).

11 mar. - slujește Sf. Liturghie și predică la Basel (paroh P.C. Pr. Gheorghe Laurențiu Precup).

15 mar. - la invitația D-lui Consul Mihai Botorog ia parte la Casa României din München, la întâlnirea cu un grup de deputați români în Parlamentul European.

18 mar. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Nașterea Domnului” din München (paroh P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab).

19-27 mar. - la invitația P.C. Pr. Paroh Marius Pop, vizitează parohia din Lisbona, cu următorul program: **20 mar.**, sfințirea Institutului Cultural Român din oraș; **21 mar.**, Sf. Liturghie, Denia Canonului Mare și cuvânt de învățătură; **22 mar.**, Sf. Maslu și cuvânt de învățătură; **23 mar.**, Sf. Liturghie, Denia Acatistului Bunevestiri și cuvânt de învățătură; **24 mar.**, Sf. Liturghie; după amiază, acordă un interviu pentru TVR Internațional și participă la ora de religie pentru copiii din parohie, iar seara Vecernia cu Litie și cuvânt de învățătură. Duminică, **25 mar.**, praznicul Bunevestiri, Sf. Liturghie în sobor și predică. **27 mar.**, vizitează o unitate militară și adresează cuvânt soldaților care urmează să plece în misiune în Kosovo.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND UND ZENTRALEUROPA

Fürther-Str. 166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Ierod. Grigorie Benea

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00